

ως έτραυλίζε :

— "Ω, τί δυστυχισμένη που είμαι !... Έκατό φορές δυστυχισμένη.

“Ο Μπαγιάρο ήξερε να μιλάει καλά μονάχα στους στρατιώτες, όχι όμως και σε νέες που τις δέρονε ή δδύνη. Στεκότανε μπροστά της διαταγμένες και δεν ήξερε τί να της πη για να την παρηγορήσει κάπως.

— Εν τφ μεταξή όμως ή “Αρτεμις του έναυστηκε :

— Είμαι έτοιμη... πέστε στο βαρδώνο ότι θά του είμαι σύζυγος πιστή και άφοσιωμένη... “Ω, ναι, πιστή και άφοσιωμένη μέχρι θανάτου !... Και σεξ, Ιππότα μου, που είστε τόσο μεγάλος, που ξεχωρίζετε από τους άλλους ανθρώπους... προσευχηθήτε, σάς Ικετεύω, προσευχηθήτε για μένα, για τη δυστυχισμένη όρφανή που σάς παρακαλεί γι αυτό γονατιστή μπρός στα πόδια σας.

Και πέφτοντας μπρός στα πόδια του Μπαγιάρο, που του κάκου προσπαθούσε να την άνασκηώρη, ή “Αρτεμις εξακολούθησε :

— Προσευχθήτε για κείνη που δέ θά την ξαναδείτε ποτέ πιά εδώ κάτω και που θά πεθάνη από μία αγίαστρευτή άρρώστια... “Αν και δεν είχε καμιά σφειδών πεσόα από την άκαταμέρητη έκείνη άβυσσο, που λέγεται γυναικεία καρδιά, ο άπόρμητος “Αφειδίσιος, Ιππότης καταλάβαινε καλά ότι είχε μπροστά του το θύμα κάποιου προ φρού και άπεισίου συμβάντος. Μά καθώς ήσαν ταραχμένος ως τά βάθη της ψυχής του, δέ μπόρεσε να βρη λόγια παραγορήσιμα, όθρονος κ’ έλλείψε για να πη... Πρώτη δε φορά στη ζωή του, καθώς έβγαινε από τό προσευχητήριο φαινοταν σά στρατιώτες φυγας !

Σέ δυό ώρες κατοποι πολυ αριθμής λαμπάδες φώτιζαν τό μαυροπολισμένο από τη στιγμή του θανάτου του Γασπάρ, παρεκλήσιο του πύργου.

“Ο γόρως έφημέριος, φορώντας μαύρα ροσα, περιμενε τους μελλοκόμους.

“Η “Αρτεμις, πιά λευκή από τις λαμπάδες που έκαιγαν στο βαρδώνο, γονάτισε πλάι στο βαρδώνο μόνιμο άνου. “Ο δ υς ντε Καζαλί, είχε πάρει τη θέση του πατέρα της νύρης και ο Μπαγιάρο τη θέση του πατέρα του γαμπρού.

“Ο κορής Ροζεμόρ και ο βρωμένος Μοστινάος παρατάθηκαν ώ, μαρτυρες.

“Ολα γύρω εινε θλιβερά και πένθιμα. “Η νύφη, ή πανορία με τη μαύρη της φορεσις, οι θλιμμενοι Ιππόται... “Τερας ο ίσπεύς δίνει την εύλογια του γάμου. Και ταυτοχρονος ένας σπαρακτικός στενωμος άκούχεται κ’ ένα σώμα κυλιέται κάτω !...

Εινε ή “Αρτεμις Βιλλανδρόφ που λιποθύμησε !...

Τη στιγμή που ή “Αρτεμις άρχισεν να συνόρχεται, ο Μπαγιάρο έβραλε τό χέρι του πάνω στον ώμο του Μονμορανού και του ειπε :

— Έλάτε ! Πρέπει να φύγουμε.

— Τσο γρήγορα !

— Ναι ! Δέν πρέπει να χάνουμε στιγμή.

— “Αχ ! Θεέ μου ! Πώς να την άφησω έτσι !

Πρίν φύγουν έκθροσαν κί έφραγαν κάτω... “Υστερα ήρθε ή στιγμή του άπχωρισμού. “Ο Μονμορανού ήταν άπαρηγόρητος.

— Θα την ξαναβρήτε άμα τελειώση ο πολεμος, τοδε ο Μπαγιάρο.

— “Αν τω ός τότε, ειπε ο Μονμορανού.

— “Αν δέν πεθάνη εν τφ μετεξή, σκεφθήκε ο Μπαγιάρο, έχοντας ύπ όφιν του τα λόγια που τ ή ειπε προηγουμένου ή νεα... ***

“Επέρασαν μήνες πολλοί εν τφ μεταξή. “Ο πόλεμος είχε άρχισει. “Ο Μπαγιάρο και ο Μονμορανού βρόλιονταν στην πρώτη γραμμή. Πολυμοσαν σάν λιονταρια. Κάθρ μέρα γινόταν και μυχή. “Επρόκειτο περί άθλητικής γιγαντομαχίας ! Οι παλαιοι πολεμισται λέγανε σχετικώς :

— Αυτός δέν εινε πόλεμος ανθρώπων, εινε πόλεμος γιγάντων !..

“Εξαντλημένα από τόν φερβον άδιακοπον άγώνα της ήμερας τά δυό έθνημα στρατοπεδα είχαν πιά καταθεσει τά όπλα τους. Και ή νύχτα έσκαπεζε με τόν πυκνό πέλοο της τη φοικωδή ύψη του πεδίου της σφαγής.

Μεγάλοι όγκοι άπο δώ και άπο κεί έδειχναν τούς σωρούς των ποματων που είχαν μείνει άσφαρα ! Πιό καιρός για το εύλαβές αυτό έργον ! “Ολη την ήμερα την διεύθαν οι άνταυλοι στον άγώνα τους και τη νύχτα σοσι είχαν άποριμενη ζωντανόι έσφαιραν άπκαμαρμενοι να βρουν νέες δυναμεις, για να ξαναρχίσουν τόν αιματηρό, τόν άμειλικτον άγώνα. Και οι νεκροί μάταια περιέμεναν την ταφή τους ! ***

Μ’ όλη την άντίσταση του έχθρου οι Γάλλοι έθαναν θάματα άνδρες, εκέρδιζαν νικες, πολυμοσαν σάν λιονταρια !.. (“Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΟΛΑΚΩΝ

“Ο σώφρων και ενάρτερος Νέρων. Γιατί δέν πήγαινε δ Μπουαλώ στην Αύλη. “Ο Ριτελλέ και ο στραταρχής Μαμπλύ. Γιατί δέν ήθελε να γινή άκαδημαϊκός. “Ο “Αννίβας και ο Σκιπίων. “Ακρον άωτων κολλεκτίας. Μία έξυπνη άπάντησι του Λουδεβίκου 14ου

“Ο Νέρων στην νεανική του ήλικία ήταν τόσο σώφρων και ενάρτερος όσο θρηωδής έγινε κατόπιν. “Η χωριωτέρα από τις νεανικές του αυτές άρε ές, ήταν ή ταπεινοφροσύνη.

Κάποτε ή Γερουσία της Ρώμης τον έπήνεσεν δημοσίω για την δικαιοσύνη με την όποιαν κωβαρούσε τό λαό του.

— Δέν κάνω άκόμη παρά το καθήον μου ! άπήντησεν ο Νέρων μετωφρόνως. Για να με επαινέσετε, περιμένετε τουλάχιστον να κάμω πρώτα καμιά πράξη που να αξίζη πραγματικώς έπαινος... ***

Στά τελευταία χρόνια της ζωής του, δ Μπουαλώ είχε πάσει να πηγαίνη στην Αύλη του Βασιλέως της Γαλλίας, της όποιος ήταν έν τούτοις άλλοτε τακτικος θάναον. Και όταν κανείς αυλικός, φίλος του, τόν παρώτρυνε να ξαναρχή να συχνάζη στην Αύλη, ο Μπουαλώ άπαν όπνε :

— Τι να πάω να κάμω εκεί ;... “Εχει περάσει τόσος καιρός από τότε που έβγα για τελευταία φορά, όποτε έχω ξεχάσει πώς... κολαύωμεν ! ***

“Ο Ριτελλέ έπίεζε κάποτε τόν στρατάρχη Μαμπλύ να όσθη όποφροσύνη για την Γαλλική “Ακαδημία. “Ο Μπουαλώ ήρωετο. “Ο Ριτελλέ όμως έ έμενε τοσο, ός έδωε το τέλος ο στραταρχής ήνωγκάσθη να όδθη.

Μόλις έφυγε όμως από τό σπίτι το Ριτελλέ ο Μπουαλώ έστρεψε και βρη πιν ήδακρ του, τόν όποιον παρεκλίεσε να έξρησήνη όλη την ήπιση του πάνω σην Ριτελλέ για να ηη έπιμενη στην έλεογη του ως άκαδημαϊκού.

— Καλή, και γιατί δέν θέλει να ήνη “Ακαδημαϊκός ; τόν έρωτησεν ο άδελφός του.

Γιατί, ά λυσιστασια διαν γίνω άκαδημαϊκός θά είμαι αναγκασμένος ή να έταίωσω όν καρδιναίο του Ροσλίε πορο τός πεποιθήσεις μου, ή να μη τον έπαινω πραγματι το όποιον θά έχωρακτηρίζα πρώτος έως ως μεγάλη άγνωμιστήνη, επ’ όλοος έκτος των άλλων και την... ***

“Ο γιός του Κύρου Καμβύση, έδωσε κάποτε στα άνάκτορά του ένα μεγαλοκρεπέστατο συμπουσι στο όποιον είχε καλεσει όσους τους εύγενεις της αύλης του. Οι καλεσμενοι θελοντας να τον κολλεχουσιν καθ’ όλη τη διαρκεια του δείπνου δέν έπαυαν από τό να τον έπαινουν, ανακηρύσσοντας τον άνώτερο κί άπο τόν πατέρα του ακμην. “Ο βασιλευς της Αύλης Κροίσος τότε, θελοντας να ύπεβη σε κολλεκτίας όλους τους παροντας αυλικολακας, έδήςλυσεν ότι δέν συμφωνούσε μαζί τους κί ότι έπαρούσε τον Κύρον πού άνωτέτερον του Καμβύση. “Ολοι έξεπλάγησαν με τά λόγια αυά, πρώος δέ δλαν ο ίδιος ο βασιλεύς.

— Και ιδού για ποιο λόγο σε βρω α κατώτερο από τόν πατέρα σου, έξηκουσθήσεν ο Κροίσος. Γιατί, άπλοστυατα, τού δέν κωρωφθωσ να όσσης το φας σ’ έναν γυν που να εινε άνώτερός σου ! “Ενώ ο πατέρας σου... έκαμε έ σ’ ο να !... ***

“Ο “Αννίβας μιλώντας κάποτε με τόν Σκιπίωνα για τούς μεγαλύτερους στρατηγους του κόσμου, άνέφερε πρώτον τον Αλέξανδρο, δεύτερο τόν Πυρρο, τόν δε έκτου τόν άφησε τελευταίο.

— Έυν με ειχες νικήσει, τότε ειπε τότε γελώντας ο Σκιπίων, τί θέση θάδινε στον έκτου σου ;...

— Την πρώτη ! άπήντησεν ο “Αννίβας. ***

“Ο γιός του Κύρου Καμβύση, έδωσε κάποτε στα άνάκτορά του ένα μεγαλοκρεπέστατο συμπουσι στο όποιον είχε καλεσει όσους τους εύγενεις της αύλης του. Οι καλεσμενοι θελοντας να τον κολλεχουσιν καθ’ όλη τη διαρκεια του δείπνου δέν έπαυαν από τό να τον έπαινουν, ανακηρύσσοντας τον άνώτερο κί άπο τόν πατέρα του ακμην. “Ο βασιλευς της Αύλης Κροίσος τότε, θελοντας να ύπεβη σε κολλεκτίας όλους τους παροντας αυλικολακας, έδήςλυσεν ότι δέν συμφωνούσε μαζί τους κί ότι έπαρούσε τον Κύρον πού άνωτέτερον του Καμβύση. “Ολοι έξεπλάγησαν με τά λόγια αυά, πρώος δέ δλαν ο ίδιος ο βασιλεύς.

— Και ιδού για ποιο λόγο σε βρω α κατώτερο από τόν πατέρα σου, έξηκουσθήσεν ο Κροίσος. Γιατί, άπλοστυατα, τού δέν κωρωφθωσ να όσσης το φας σ’ έναν γυν που να εινε άνώτερός σου ! “Ενώ ο πατέρας σου... έκαμε έ σ’ ο να !... ***

“Ο Μπουαλώ έδειξε κάποτε στον βασιλέα της Γαλλίας Λουδοβίκο 14ον ένν ποιημα που είχε γράψει για την διαβαση του Ρηνου, και στο όποιον τον ύνωλουσεως ύπεμ-επαινετικά.

— Μου άρεσε πολύ, ειπεν ο βασιλεύς άφοφ έδιάβασε τό ποιήμα. Και θά στο έπαινοσσα ιδιαιτέρως, εάν δέν έξανταλσες μέσα σ’ αυτό κάθε έπαινο ύπερ έμού !... ***

“Ηταν πόλεμος, γιγάντων...

δσον στον άνθρώπον αυτόν θά έλεογη μου ως “Ακαδημαϊκού !... ***

“Ο “Αννίβας μιλώντας κάποτε με τόν Σκιπίωνα για τούς μεγαλύτερους στρατηγους του κόσμου, άνέφερε πρώτον τον Αλέξανδρο, δεύτερο τόν Πυρρο, τόν δε έκτου τόν άφησε τελευταίο.

— Έυν με ειχες νικήσει, τότε ειπε τότε γελώντας ο Σκιπίων, τί θέση θάδινε στον έκτου σου ;... — Την πρώτη ! άπήντησεν ο “Αννίβας. ***

“Ο γιός του Κύρου Καμβύση, έδωσε κάποτε στα άνάκτορά του ένα μεγαλοκρεπέστατο συμπουσι στο όποιον είχε καλεσει όσους τους εύγενεις της αύλης του. Οι καλεσμενοι θελοντας να τον κολλεχουσιν καθ’ όλη τη διαρκεια του δείπνου δέν έπαυαν από τό να τον έπαινουν, ανακηρύσσοντας τον άνώτερο κί άπο τόν πατέρα του ακμην. “Ο βασιλευς της Αύλης Κροίσος τότε, θελοντας να ύπεβη σε κολλεκτίας όλους τους παροντας αυλικολακας, έδήςλυσεν ότι δέν συμφωνούσε μαζί τους κί ότι έπαρούσε τον Κύρον πού άνωτέτερον του Καμβύση. “Ολοι έξεπλάγησαν με τά λόγια αυά, πρώος δέ δλαν ο ίδιος ο βασιλεύς.

— Και ιδού για ποιο λόγο σε βρω α κατώτερο από τόν πατέρα σου, έξηκουσθήσεν ο Κροίσος. Γιατί, άπλοστυατα, τού δέν κωρωφθωσ να όσσης το φας σ’ έναν γυν που να εινε άνώτερός σου ! “Ενώ ο πατέρας σου... έκαμε έ σ’ ο να !... ***

“Ο Μπουαλώ έδειξε κάποτε στον βασιλέα της Γαλλίας Λουδοβίκο 14ον ένν ποιημα που είχε γράψει για την διαβαση του Ρηνου, και στο όποιον τον ύνωλουσεως ύπεμ-επαινετικά.

— Μου άρεσε πολύ, ειπεν ο βασιλεύς άφοφ έδιάβασε τό ποιήμα. Και θά στο έπαινοσσα ιδιαιτέρως, εάν δέν έξανταλσες μέσα σ’ αυτό κάθε έπαινο ύπερ έμού !... ***

